

Arrest

nr. 170 486 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij verzoeker wordt gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, met name tot 16 juli 2012.

1.3. Op 21 november 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf wordt geweigerd. Verzoeker dient hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat wordt verworpen op 24 juni 2016 bij arrest nr. 170 485.

1.4. Op 21 november 2013 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 3 december 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.I.

(....)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de dertig (30) dagen na de kennisgeving. .(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7, al. 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de A kaart (A kaart geldig tot 16.07.2012).

Voorwaarden voor verlenging van de A kaart : een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart en bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling over. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd. “

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van aan van artikelen 7, lid 1, 2°, 9bis, 13, §§ 2 en 3, 1° en 2°, 62, lid 1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM); en van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Eerste onderdeel,

Het bevel steunt zich als wettelijke grondslag op artikel 7, al. 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel is niet van toepassing.

Verzoeker had een verblijf van beperkte duur in België, onder voorwaarden.

Wanneer verzoeker niet langer voldeed aan de voorwaarden kon de Minister eventueel een bevel geven op een andere wettelijke grondslag (artikel 13 & 3, 2°) maar niet op de grondslag van artikel 7, al. 1, 2°. Dit laatste artikel verwijst naar artikel 6 van de vreemdelingenwet, maar ook dat artikel is niet van toepassing.

Er is een schending van de motiveringsverplichting.

De aangeduide juridische grondslag voor het bevel faalt.

Ondergeschiedt, Tweede onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In casu is er geen enkele afweging of motief met betrekking tot het gezins- en familieleven van verzoeker.

Verzoeker verblijft bijna negen jaar in België en bouwde hier een ruim familiaal leven uit. Dit werd reeds ten overvloede vermeld in de aanvraag tot regularisatie. Dit is bijgevolg gekend en geweten door verwerende partij. Zij diende hiermee rekening te houden bij het verlenen van het bevel.

Ondergeschiedt, Derde onderdeel,

Als motief stelt het bevel dat verzoeker niet binnen de geldigheidsduur de vereiste documenten heeft voorgebracht ondermeer geen geldige arbeidsovereenkomst.

Er werd wel een geldige arbeidsovereenkomst voorgelegd (zie stuk).

Ondergeschiedt, Vierde onderdeel,

Voor de volledigheid wijst verzoeker er op dat in de situatie van verzoeker de Minister niet verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

De wet (artikel 13 & 3 vreemdelingenwet) bepaalt dat de Minister een bevel 'kan' geven, in de in dat artikel vermelde situatie. Dit betekent dat wanneer de voorwaarden van de situatie (niet meer voldoen aan de gestelde voorwaarden) niet meer vervuld zijn dit niet leidt tot het automatisch geven van een bevel. De Minister heeft een discretionaire

bevoegdheid en dient bijgevolg nog steeds specifieke motieven te geven waarom hij, wanneer de voorwaarden van de wet vervuld zijn, een bevel geeft.

Deze motivering is afwezig in het bevel.

Het bevel steunt op 'artikel 7, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet'. Dit artikel bestaat niet. Er bestaat enkel een artikel 7, eerste alinéa, 1° en 3° Vreemdelingenwet.

Er wordt geen correcte juridische grondslag aangegeven.

De beslissing faalt in haar materiële motiveringsverplichting."

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 9bis, 13, §§ 2 en 3, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 26/5 van het Vreemdelingenbesluit, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt in rechte op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven"]1 :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Verzoeker stelt dat de gemachtigde het bestreden bevel niet in rechte kon steunen op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en meent verder dat dit artikel niet van toepassing is omdat hij een verblijf van beperkte duur had in België onder voorwaarden.

Verzoeker kan in dit betoog niet worden gevolgd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij beslissing van 4 juli 2011 werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit tijdelijk verblijf gold tot 16 juli 2012. Een verlenging van dit tijdelijk verblijf werd niet toegestaan zoals blijkt uit de in punt 1.3. vermelde beslissing. Op datum van het bestreden bevel, met name 21 november 2013, genoot verzoeker al geruime tijd niet langer een tijdelijke verblijfsmachtiging. Aldus blijkt niet dat de gemachtigde vervolgens niet kon vaststellen dat verzoeker op de datum van het bestreden bevel, met name 21 november 2013, langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagde het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. De Raad wijst er tevens op dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden. (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.185)

3.4. Verzoeker verwijst naar artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet dat stelt:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

(...)"

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel tevens een motivering bevat die betrekking heeft op artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet en die luidt als volgt: *"Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de A kaart (A kaart geldig tot 16.07.2012). Voorwaarden voor verlenging van de A kaart : een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart en bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling over. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd."*

Verzoeker stelt dat artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet in een discretionaire bevoegdheid, aangezien er wordt bepaald dat de gemachtigde een bevel *"kan"* geven. Dit betekent dat in de situatie dat niet langer is voldaan aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, er niet automatisch moet worden overgegaan tot afgifte van een bevel. Aldus geldt volgens verzoeker een specifieke motiveringsplicht indien de gemachtigde beslist een bevel af te geven.

De bestreden beslissing bevat onder meer de vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor verlenging van het tijdelijk verblijf. De formele motiveringsplicht in het kader van dit luik van artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet vereist niet meer van de gemachtigde dan aan te duiden waarom hij tot de vaststelling komt dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, quod in casu.

Verzoeker stelt daar tegenover dat hij een geldige arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd. De Raad merkt op dat dit betoog eerder betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging, die in punt 1.3. wordt vermeld. Dit betoog werd trouwens ook aangevoerd in het beroep tegen deze beslissing en door de Raad reeds beantwoord in punt 3.5. van het verwerpingsarrest nr. 170 485 van 24 juni 2016, waarnaar de Raad in casu verwijst.

Nu de motieven van de beslissing tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf gehandhaafd blijven, met name dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden zodat het tijdelijk verblijf niet kan worden verlengd, blijkt niet dat de gemachtigde in het kader van dit bestreden bevel de materiële motiveringsplicht zou hebben geschonden

3.5. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat er redenen zijn die zich verzetten tegen de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel nu hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Verzoeker verwijst weliswaar naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er in casu geen enkele afweging of motief aanwezig is met betrekking tot zijn gezins- en familielevens. Hij stelt daarbij dat hij reeds negen jaar in België verblijft en hier een ruim familiaal leven opbouwde dat werd vermeld in de aanvraag om verblijfsmachtiging, aangehaald in punt 1.1.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, dat verzoeker eveneens geschonden acht.

Het waarborgen van een recht op respect voor familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Het komt de verzoekende partij toe om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

De verwerende partij stelt dat een werkelijk familie- en gezinsleven niet wordt aangetoond. Verwerende partij kan hier worden bijgetreden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de in punt 1.1. aangehaalde aanvraag enkel verwijst naar een nonkel, tante en neef op het Belgisch grondgebied.

De Raad wijst er op dat de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- en familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt immers dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewoonlijke affectieve banden' (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Verzoeker toont in casu met zijn zeer summier betoog niet aan dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen hem, zijn oom, tante en neef, zoals samenwonen, financiële, medische of zorgbehoevende afhankelijkheid noch toont hij aan wat zijn reële banden met deze familieleden zijn. Evenmin blijken zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid uit de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er een gezinsleven bestaat dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM en waarmee de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel, in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening had moeten houden of dienaangaande had moeten motiveren.

Uit het bovengestelde besluit de Raad dat een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet wordt aangetoond. Evenmin maakt verzoeker een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk. Ten slotte blijkt noch een schending van artikel 8 van het EVRM noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES